

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 6Cdo/232/2020                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 6418201707                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 27.10.2022                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Terézia Mecelová         |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2022:6418201707.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu H. T., trvale bytom v Y. N. XXX, zastúpeného splnomocnenkyňou FALIS & Partners, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Lermontovova 14, IČO: 51 769 654, proti žalovanej Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom v Piešťanoch, Teplická 7434/147, IČO: 36 234 176, zastúpenej splnomocnenkyňou Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s. r. o., so sídlom v Trenčíne, 1. mája 173/11, IČO: 47 234 679, o zaplatenie 2.190,99 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 9Csp/21/2018, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 13. mája 2020 sp. zn. 15Co/110/2019, takto

### rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 13. mája 2020 sp. zn. 15Co/110/2019 z r u š u j e a v e c mu vracia na ďalšie konanie.

### Odôvodnenie

1. Žalobca sa žalobou došlou Okresnému súde Žiar nad Hronom (ďalej len „súd prvej inštancie“) 16. marca 2018 domáhal voči žalovanej zaplatenia 2.190,99 eur s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Žalobu odôvodnil tým, že medzi žalobcom a žalovanou bola (pozn. 8. decembra 2006) uzatvorená zmluva o úvere, súčasťou ktorej mala byť i zmluva o revolvingovom úvere (ďalej len „zmluva“ alebo „zmluva o revolvingovom úvere“), ktorá je neplatná pre absenciu zákonom požadovanej písomnej formy. Suma bezdôvodného obohatenia predstavuje sumu, ktorú žalobca plnil nad rámec istiny poskytnutého úveru v období od 18. marca 2015 do 27. decembra 2017. Toto plnenie prijala žalovaná bez právneho dôvodu.

2. Okresný súd Žiar nad Hronom rozsudkom z 2. mája 2019 č. k. 9Csp/21/2018-146 žalobu zamietol a žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Rozsudok právne zdôvodnil ust. § 4 ods. 1 až 3 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v znení účinnom k 8. decembru 2006 (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) a § 40 ods. 1, § 451 ods. 1 a § 457 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“). Vecne dôvodil, že v zmysle zákona o

spotrebiteľských úveroch musí mať zmluva o spotrebiteľskom úvere písomnú formu, inak je neplatná. V danej veci písomná forma nebola dodržaná. Doplnil, že sa jednalo o formulárovú zmluvu charakteristickú tým, že obsah nie je výsledkom dohody zmluvných strán, ale tento je vopred určený silnejšou zmluvnou stranou, a to dodávateľom (žalovanou). Samotná zmluva svojím rozsahom, štruktúrou a v neposlednom rade i voľbou veľkosti písma, nebola štandardná. Aj s ohľadom na spotrebiteľský charakter takto uzatvoreného zmluvného vzťahu a tiež štylizáciu tejto zmluvy je žalobca ako spotrebiteľ v postavení priemerného spotrebiteľa ťažko uzrozumený s tým, že uzatvára okrem primárnej úverovej zmluvy i ďalšiu úverovú zmluvu vo forme revolvingu. Žalobca však v konaní neprodukoval žiadne dôkazy za účelom preukázania svojich tvrdení o bezdôvodnom obohatení. Predložil súdu listiny len ohľadom úhrad úveru za obdobie od 18. marca 2015 do 27. decembra 2017 tvrdiac, že práve v tomto rozsahu poskytol plnenie nad rámec čerpaného úveru. Žalobca neprodukoval okrem svojich tvrdení ani žiadne dôkazy na preukázanie skutočností, v akom konkrétnom rozsahu čerpal revolvingový úver a v akom rozsahu realizoval i úhradu tohto revolvingového úveru. Z prehľadu úhrad a splátok revolvingového úveru mal súd prvej inštancie preukázané, že žalobca ako dlžník revolvingový úver čerpal od 4. februára 2008 do 21. decembra 2015 výbermi v hotovosti v celkovej sume 6.949,70 eur a na úhradu čerpaného úveru poskytol žalobca žalovanej len sumu 4.818,69 eur (teda menej ako reálne úver čerpal). V prehľade úhrad žalobcu za revolvingový úver sú subsumované i platby, na ktoré odkazoval žalobca v konaní, t. j. platby za obdobie od marca 2015 do decembra 2017 v celkovej sume 2.190,99 eur a preto suma, ktorú uplatňoval žalobca v konaní z titulu vydania bezdôvodného obohatenia nebola dôvodná. Všetky tieto platby žalovaná riadnym spôsobom započítala na úhradu čerpaného revolvingového úveru. Rozhodnutie o trovách konania bolo odôvodnené právne ust. § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších zákonov (ďalej tiež len „C. s. p.“) a vecne úspechom žalovanej v konaní v plnom rozsahu.

3. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 13. mája 2020 sp. zn. 15Co/110/2019 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 C. s. p. potvrdil v celom rozsahu a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie odôvodnil jeho vecnou správnosťou. Uviedol, že žalobca sa domáhal voči žalovanej vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 2.190,99 eur, a to splátok uhradených na účet žalovanej v období od 18. marca 2015 do 27. decembra 2017, pretože nedošlo k platnému uzatvoreniu zmluvy o revolvingovom úvere. Žalobca takto skutkovo vymedzil predmet žaloby prostredníctvom tvrdení. Jeho povinnosťou bolo následne preukázať tvrdené skutočnosti v rámci dôkazného bremena. Bolo konštatované, že zmluva platne uzavretá nebola. Avšak pokiaľ išlo o bezdôvodné obohatenie, ktoré malo vzniknúť v inkriminovanom období označenom žalobcom, žalobca nepreukázal akékoľvek bezdôvodné obohatenie na strane žalovanej, pokiaľ čerpal úver v sume 6.949,70 eur a uhradil menej, a to len sumu 4.818,69 eur (čo súd prvej inštancie zistil z prehľadu úhrad a splátok úveru predloženého žalovanou). Žalobca nespochybnil výpočet súdu prvej inštancie ohľadom výšky ním čerpanej sumy prostredníctvom platobnej karty (revolvingového úveru). Tvrdil však, že do úhrad žalobcu mal súd prvej inštancie započítať celú stranu súdneho spisu č. I. 131, z ktorej sú zrejmé úhrady v celkovej sume 5.968,08 eur (z uvedeného by potom mala vyplývať suma bezdôvodného obohatenia až vo výške 3.087,22 eur). Žalobca však opomenul, že vo vzťahu k jeho žalobe a ním vymedzenému predmetu žaloby, žiadal vydať bezdôvodné obohatenie za konkrétne časové obdobie. Povinnosťou žalobcu bolo preukázať, že žalovaná sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatila v predmetnom období, čo však neurobil. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania bolo odôvodnené právne ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 v spojení s § 396 ods. 1 C. s. p. a vecne úspechom žalovanej v odvolacom konaní v plnom rozsahu.

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie. Dovolanie odôvodnil ust. § 420 písm. f/ C. s. p. (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces). Navrhol zrušenie rozsudku odvolacieho súdu a vrátenie mu veci na ďalšie konanie. Rozhodnutie odvolacieho súdu pokladá za arbitrárne. Dodal, že predložený dôkaz, a to prehľad debetných a kreditných finančných operácií žiadal žalobca zaslať pred pojednávaním, čomu súd prvej inštancie nevyhovel. Tento dôkaz bol doručený žalobcovi až na pojednávaní, preto žalobca nemal možnosť sa s

ním riadne oboznámiť. Týmto došlo k porušeniu princípu kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní. Ďalej namietal nesprávny výpočet, pokiaľ ide o výšku uhradenej sumy žalobcom žalovanej, a to zo strany súdu prvej inštancie. Rovnako tak pochybil v tomto smere aj odvolací súd a s touto skutočnosťou sa vôbec nevysporiadal. Odvolací súd bol povinný zopakovať dokazovanie v potrebnom rozsahu. Z predloženej listiny vyplynulo, že žalobca úver preplatil o sumu vyššiu, ako žiada titulom bezdôvodného obohatenia. Žalobca počas konania zdôrazňoval, že sama žalovaná vo vyjadrení k žalobe uviedla, že žalobca uhradil sumu požičanej istiny splátkou splatnou 28. januára 2015. Arbitrárne a rozporuplne vyznieva stanovisko odvolacieho súdu, podľa ktorého si žalobca nesplnil svoju dôkaznú povinnosť. Žalobca nebol pasívny, svoj nárok riadne preukázal.

5. Žalovaná navrhla dovolanie zamietnuť. Uviedla, že žalobca neunesol dôkazné bremeno tvrdenia o výške bezdôvodného obohatenia. Žalobca hoci i ako spotrebiteľ nemôže prenášať zodpovednosť na súd.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana, v ktorej neprospech bolo vydané napadnuté rozhodnutie (§ 424 C. s. p.), za splnenia tiež podmienok zastúpenia takejto strany a spísania jej dovolania v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je prípustné a tiež dôvodné.

7. Podľa § 419 C. s. p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

8. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 C. s. p. alebo § 421 C. s. p. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C. s. p.). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 C. s. p. je dovolacím dôvodom vytýkaná tzv. zmätočnosťná vada (§ 431 ods. 1 C. s. p.) a dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.); v prípade dovolania prípustného podľa § 421 ods. 1 C. s. p. je potom dovolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.) a dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie vecí, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

9. Podľa § 420 C. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, a/alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Žalobca vyvodzoval prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p.

11. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1 Cdo 42/2017, 2 Cdo 20/2017, 3 Cdo 41/2017, 4 Cdo 131/2017, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 73/2017). Dovolací súd preto posudzoval opodstatnenosť argumentácie žalobcu, že v konaní (pred odvolacím súdom) došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

12. Pojemovým znakom vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p. je, že k nej došlo nesprávnym „procesným“ postupom súdu, ktorý znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama

procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie), znemožňujúca strane sporu (skôr a dnes ešte v mimosporových konaniach stále účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a máriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (tu por. R 129/1999 a 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 162/2017, 3 Cdo 22/2018, 4 Cdo 87/2017, 5 Cdo 112/2018, 7 Cdo 202/2017 a 8 Cdo 85/2018). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

13. Žalobca dovolaním namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu je arbitrárne (rozporuplné a nereagujúce na argumentáciu žalobcu) ako i to, že v konaní došlo k porušeniu princípu kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní.

14. V zmysle zjednocujúceho stanoviska najvyššieho súdu (R 2/2016) prijatého ešte za skoršej právnej úpravy občianskeho súdneho konania „nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. a výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.“. Zmeny v právnej úprave dovolania a odvolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska - pokiaľ ide o jeho druhú vetu, hovoriacu o nedostatku dôvodov rozhodnutia ako o postupe súdu odnímajúcom účastníkom konania možnosť konať pred súdom - nedotkli, preto ho v tomto smere (pokiaľ ide o jeho druhú vetu) treba považovať naďalej za aktuálne (1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 92/2018, 4 Cdo 59/2017, 5 Cdo 45/2018, 7 Cdo 141/ 2017, 8 Cdo 49/2017).

15. V napadnutom rozsudku v prejednávanej veci odvolací súd, pokiaľ šlo o jeho vysporiadanie sa s rozsudkom súdu prvej inštancie a odvolaním žalobcu proti nemu, len zopakoval argumentáciu súdu prvej inštancie o neunesení dôkazného bremena zo strany žalobcu. Odvolací súd uviedol, že žalobca nepreukázal akékoľvek bezdôvodné obohatenie na strane žalovanej, pokiaľ čerpal úver v sume 6.949,70 eur a uhradil menej, a to len sumu 4.818,69 eur, čo bolo súdom prvej inštancie zistené z prehľadu úhrad a splátok úveru predloženého žalovanou. Žalobca nespochybnil výpočet súdu prvej inštancie ohľadom výšky žalobcom čerpanej sumy prostredníctvom platobnej karty (revolvingového úveru). Tvrdil však, že do úhrad žalobcu mal súd prvej inštancie započítať celú stranu súdneho spisu č. I. 131, z ktorej sú zrejmé úhrady vo výške 5.968,08 eur. Potom by musela byť zistená výška bezdôvodného obohatenia žalovanej na úkor žalobcu až v sume 3.087,22 eur. Žalobca však opomenul, že vo vzťahu k jeho žalobe a ním vymedzenému predmetu žaloby, žiadal vydať bezdôvodné obohatenie za konkrétne ním určené obdobie.

16. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 C. s. p.); odvolací súd sa však v odôvodnení musí zaoberať podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie a rovnako sa odvolací súd musí vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 C. s. p.).

17. V danom prípade nemožno inak, než konštatovať, že odvolací súd sa napriek výslovnému príkazu urobenému súčasťou ustanovenia § 387 ods. 3 C. s. p. nevysporiadal v odôvodnení svojho rozsudku s podstatnými argumentmi žalobcu ohľadom spochybnenia výpočtu spornej sumy zaplatenej žalobcom žalovanej (nie sumy čerpanej, ktorá sporná nebola), od čoho závisel záver o vzniku a výške bezdôvodného obohatenia. Ako už bolo uvedené, odvolací súd len zopakoval argumentáciu súdu prvej inštancie. Ďalej odvolací súd žiadnym spôsobom nereagoval na argument žalobcu, že sama žalovaná uznala splatenie istiny žalobcom a to 28. januára 2015 (viď č. I. 93 spisu), z čoho by bolo zrejmé, že platby v následnom (žalobcom uvádzanom) období by bolo možné považovať za platby nad rámec istiny.

18. Možnosť plného stotožnenia sa odvolacieho súdu s odôvodnením ním preskúmaného rozhodnutia súdu prvej inštancie, obmedzenie sa ním (odvolacím súdom) na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (ako pravidlo) a ďalšia možnosť doplnenia na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalších dôvodov (v tomto prípade možnosť majúca povahu výnimky z pravidla, ktorej uplatnenie prichádza do úvahy podľa toho, aký argumentačný priestor súd prvej inštancie úplnosťou svojej argumentácie odvolaciemu súdu ponechá) je síce súčasťou úpravy slovenského civilného procesu už pred čias nadobudnutia účinnosti C. s. p. (tu por. § 219 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016), v rámci rekodifikácie však zákonodarca do zákona výslovne vniesol aj to, čo v skoršom čase šlo (a bolo nutné) vyvodiť z logiky úpravy a jej účelu a čoho podstatu možno vyjadriť tak, že možnosť praktického prevzatia argumentácie súdu prvej inštancie odvolacím súdom nezbavuje odvolací súd povinnosti hoc aj len veľmi stručne a úmerne okolnostiam konkrétneho prípadu reagovať na argumentáciu z odvolania (prinajmenšom tak, že sa poukáže na tie odvolacie námietky, ktoré sú iba opakovaním už súdom prvej inštancie neprijatej argumentácie, ku ktorej však takýto súd zaujal adresné stanovisko, na ktorom ani súd rozhodujúci o odvolaní nevidí dôvod nič meniť alebo aspoň zrozumiteľne vysvetlí, prečo táto bola bez právneho významu a v prípade iných námietok odvolací súd ozrejmi, prečo spôsob nazerania na posudzovaný problém neboli spôsobilé ovplyvniť). Tým samozrejme nie je myslené, že odvolateľovi musí byť dané za pravdu, ale že musí dostať objektívne zrozumiteľnú odpoveď na svoj špecifický argument.

19. Pretože odvolací súd v prejednávanej veci nezaujal k otázkam urobeným súčasťou odvolania žalobcu žiadne konkrétne stanovisko, vylučovalo to akýkoľvek iný záver dovolacieho súdu než ten, že v tomto prípade došlo k zaťaženiu konania pred odvolacím súdom tvrdenou zmätočnosťou vadou podľa § 420 písm. f/ C. s. p. a dovolanie musí byť z tohto dôvodu nielen prípustné, ale tiež dôvodné. Pre úplnosť sa uvádza, že dovolací súd sa už nezaoberal, či k uvedenej vade ne/došlo i z iného dôvodu tvrdeného žalobcom v dovolaní.

20. Absencia vysporiadania sa odvolacieho súdu v jeho rozsudku s takými odvolacími námietkami žalobcu, ktoré bez ďalšieho nejde označiť za nepodstatné, resp. ak aj pre prípad ich naozajstnej nepodstatnosti chýba argumentácia spôsobilá presvedčiť, prečo je to tak, je totiž tak závažným nedostatkom rozhodnutia (a zásahu do procesných práv strany sporu), ktorého intenzita zakladá (až) porušenie práva na spravodlivý súdny proces.

21. Dovolacím súdom konštatovaná procesná vada zmätočnosti uvedená v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p. zakladá prípustnosť dovolania; zároveň je však tiež dôvodom, so zreteľom na ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie bez ďalšieho zrušiť. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa pritom do 30. júna 2016 ustálila na tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade zmätočnosti znemožňujúcej strane realizáciu jej procesných oprávnení, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší bez toho, aby sa zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu (1 Cdo 44/2015, 2 Cdo 111/2014, 3 Cdo 4/2012, 4 Cdo 263/2013, 5 Cdo 241/2013, 6 Cdo 591/2015, 7 Cdo 212/2014, 8 Cdo 137/2015) a na tom zotrváva rozhodovacia prax najvyššieho súdu aj po nadobudnutí účinnosti predpisov tvoriacich súčasť rekodifikácie slovenského civilného procesu (2 Cdo 5/2018, 3 Cdo 146/2018, 8 Cdo 70/2017).

22. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 C. s. p.). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 C. s. p.). Najvyšší súd v súlade s týmito ustanoveniami preto zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, majúc za to, že náprava zrušením len rozhodnutia odvolacieho súdu je v tomto prípade možná i postačujúca (§ 449 ods. 2 C. s. p.).

23. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C. s. p.). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové

rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 C. s. p.).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.